

"Ήμουν άνίκητη νά σκεφτώ τή παραμυθιά, νά λάβω μιά όριστική άπόφασι. 'Υπέφερα μόνο φριχτά, άπερίγραπτα, τρομερά. Δέν μποροῦσα πειά νά δεχτώ νά γίνω σύζυγος τοῦ Γάστωνα.

Τό πόσο ἦταν άστατος κι' επιπόλιος στόν έρωτά του, τό φανερώναε καί τό γεγονός, ότι ένώ δέν εἶχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από τό θάνατο τής σύζυγου του, άγάπης έμένα. Μά τόν άγαποῦσα πειά. Ναι, τό καταλάβαινα αυτό καλά. Πώς θά μπορούσα νά ζήσω μακριά του; Χωρίς αυτόν; Πού θά κατέφευγα γιά νά παρηγορηθώ, γιά νά ξεχάσω;

"Ασυναίσθητα ἔβλεπα τά μάτια μου πρὸς τή μικρή εικόνα τής Παναγίας, πού βρισκόταν πάνω άπ' τό κρεβάτι μου. 'Αντικρίζοντα τό γλυκό καί παρήγορο βλέμμα της. Αισθάνθηκα άμέσως κάποια άνακούφιση στην πονεμένη μου ψυχή.

— "Ω μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ψυχίρισα, κοντά σου θά ρθώ γιά νά ξεχάσω.

Πραγματικά, εκείνη τή στιγμή εἶχα λάβει τήν άπόφασί μου... Θά πήγαινα νά κλειστώ σ' ένα μοναστήρι, μακριά άπ' τόν κόσμο, μακριά άπ' τούς άνθρώπους.

'Η άπόφασίς αυτή ριζώθηκε από τήν πρώτη στιγμή πολύ βαθιά μέσα μου. Θά μιλούσα σχετικάς τό ίδιο άπόγευμα στόν κ. ντέ Μερσιέ καί θά τόν παρακαλοῦσα νά με διευκολινή νά τήν πραγματοποιήσω, πριν άκόμα έπιστρέψει ο Γαστών. "Ήξερα πὸς ο' εξάδελφός μου δέν θά μου έπέτρεπε με κανένα τρόπο νά φύγω άπ' τόν πύργο, έφόσον μάλιστα ο πατέρας του με τή διαθήκη του τόν εἶχε κάνει κληρονόμο του.

Στόν κ. ντέ Μερσιέ εἶχα άπόλυτη έμπιστοσύνη. Εἶν' άλλωστε τόσο σοβαρός κύριος καί δείχτηκε πάντα τόσο καλὸς πρὸς έμένα, ὥστε νά μὴ μου άρνηθῆ καί στην περίπτωση αυτή τή βοήθειά του.

Δέν εἶχα δὲ καθόλου άδικο νά απέπτοιμαι έτσι. "Όταν τό άπόγευμα τοῦ φανερώσα τήν πρότασί πού μου εἶχε κάνει ο Γαστών καί τοῦ άνεκοίνωσα τήν άπόφασί μου νά γίνω μοναχή, μου άπάντησε :

— Μολοντί δέν έπιδοκιμάζω τήν άπόφασί σας, έν τούτοις τή σέβουμαι κι' εἶμαι προθυμώτατος νά σας βοηθήσω. Προηγουμένως όμως θά σας παρακαλοῦσα νά σκεφθῆτε σοβαρά τό πράγμα. Εἰσθε νέα άκόμα, εἰσθε ὡραία, εἰσθε μορφωμένη... Γιατί νά χαθῶν δλ' αυτά τά χαρίσματα σας μέσα σ' ένα μοναστήρι;

— "Όχι, κύριε ντέ Μερσιέ, τοῦ άπάντησα. 'Η άπόφασίς μου εἶνε άνεκκλήτη. Θά γίνω μοναχή. Τί νά τά κάνω τά χαρίσματά μου, άφοῦ αυτά εἶγναν άφορητῶ τῶν δυστυχίων μου;

'Ο κ. ντέ Μερσιέ έμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός καί κατόπιν μου άπάντησε:

— Τότε, άφοῦ έπιμένετε, πρέπει νά φύγετε αύριο τό πολύ... Μεθαύριο ο Γαστών έπιστρέφει καί εἶμαι άβασίως πὸς, άν άρνηθεῖτε νά γίνετε σύζυγος του καί ν' άποσυρθετε σέ μοναστήρι, θά θελήσω νά σας κρατήσῃ εδῶ καί διὰ τής βίας άκόμα. Θά φύγετε λοιπόν αύριο χωρίς ν' αντιληφθῆ κανεῖς τή φυγή σας. 'Εχω έναν άφοσιωμένο ύπηρέτη, ο οποίος θά σας οδηγήσῃ σέ μιά βίλλα πού ἔχω στά περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Θά μείνετε εκεί ὡς ὅτου νά κανονίσω εγὼ τό ζήτημα τής εισόδου σας σ' ένα από τά καλύτερα μοναστήρια τής Γαλλίας... Θά γίνουν τά πάντα με κάθε μυστικότητα, οὔτως ὥστε ο' εξάδελφός σας νά χάσῃ έντελῶς τά ἔγγραφα σας. Θά τοῦ άφήσετε μόνο μιά επιστολή, στην ὁποία θά τοῦ άνακοινώσετε τήν άμετάκλητη άπόφασί σας νά γίνετε μοναχή. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, τοῦ άπάντησα εγὼ.

Τό εἶπα όμως αυτό έντελῶς άσυλλόγιστα, τρομοκρατημένη από αυτά πού μου εἶχε πει γιά τόν Γάστονα. Εἶνε άλλθεια πὸς ο' εξάδελφός μου μου φαινόταν πειά σάν ένα νέρας ύποκρισίας κι' εγωισμοῦ κι' ἡ ιδέα καί νά τόν αντικρίσω άκόμα, με τρόμαξε. Τά μάτια του έξασκούσαν σέ μένα μ' άλλόκοτη έπιβολή κι' ἔμουν βεβαία πὸς δέν θά εἴχουσα τή δύναμη ν' άντισταθῶ στή θέλησή του.

Γι' αυτό τά δέχτηκα δια, χωρίς νά σκεφθῶ ἡ μάλλον εχοντας μόνη μου σκέψη νά φύγω μιά ὥρα ταχύτερα από τόν πύργο τοῦ Σατινὴ καί νά ζητήσω άσυλο σ' ένα μοναστήρι.

'Ο Θεός ἄς με βοηθήσει!... "Όπου κι' έν πάω, άγαπητή μου Μάρθα, θά σπεύσω νά σοῦ γράψω γιά νά σ' κρατήσω ένήμερη τῶν μετακινήσεών μου. 'Επί τοῦ παρόντος, δέξου τά φιλήματα μου.

ΚΛΑΡΑ ΛΑΡΜΟΡΕ

('Η Κλάρα Λαρμωρέ πρὸς τή Μάρθα Ντελμόν).

Παρισί.

Σοῦ γράφω από τό σπίτι τοῦ κ. ντέ Μερσιέ πού βρίσκεται στά περίχωρα τής πρωτεύουσῃς. 'Η φυγή μου από τό Σατινὴ πραγματοποιήθηκε χωρίς κανένα εμπόδιο... Προητέζ τό βράδυ, με τήν πρόφασί ότι θά πήγαινα περιπατο, βγήκα έξω. Σέ μιά άπόμειρη πόρτα τοῦ πύργου, με περίμενε ένα άμάξι.

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ άπρόεπτα τοῦ γάμου τοῦ Ναπολέοντος. "Όπου ο' γαμπρὸς δέν φαινόταν πευθενά. 'Η άδμονία τής 'Ιωσηφίνας. 'Η αυτοκράτειρα Εὐγενία κι' ο' άρχηγὸς τῶν πυροσβεστών. 'Ενα περιεργὸ ρουσφέτι. 'Η κοῦκλες κι' ἡ ιστορία τους. Κοῦκλες τοῦ μιλῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο γάμος τοῦ Ναπολέοντος με τήν περιφημῆ 'Ιωσηφίνα συνοδεύονταν από μερικά άπρόοπτα, πού άξίζει νά σας τὰ αναφέρουμε.

'Ο γάμος εἶχε ορισθεῖ γιά τῃς 9 Μαΐου 1796. Οἱ δύο φίλοι τοῦ Ναπολέοντος πού θά χρησιμοποιεῖαν ὡς μάρτυρες, ο Μπαρράς καί ο Ταλλιέν, εἶχαν πάει από χωρὶς τό άπόγευμα, μαζὺ με τή νύφη, στό δημαρχεῖο καί περιμεναν.

Αλλά ἡ ὥρα περνοῦσε, εἶχε βραδυάσει καί ο Ναπολέων δέν φαινόταν. Μαζὺ με τούς μάρτυρας, άδμονοῦσε καί ἡ μελλόνυμφη, καθισμένη σιωπηλῆ σέ μιά γωνία.

"Όταν τό ρολοῖ χτύπησε έννημίση, ἡ 'Ιωσηφίνα σηκώθηκε από τή θέσι της, πλησίασε τό παράθυρο καί κοίταξε άπ' έξω ψευθίζοντας:

— Περιεργὸς άνθρωπος αυτός ο Βοναπάρτης. Γιατί άργεῖ τόσο;...

— Φοβάστε μήπως δέν έρθει; ρώτησε χαμογελώντας ο Μπαρράς.

— 'Από αυτόν δια πρέπει κανεῖς νά τὰ περιμένῃ! άπάντησε ἡ 'Ιωσηφίνα καί ξανακάθισε.

Τέλος, λίγο μετὰ τῃς δέκα τῆ νύχτα, ἡ πόρτα άνοιξε ἔξαφνα καί μπήκε μέσα ο Ναπολέων, συνοδευόμενος από έναν ύπασιπότη.

Χωρὶς νά καληπρήσῃ κανέναν, διευθύθηκε βιαστικὸς πρὸς τόν δήμαρχο πού εἶχε άποκομηθεῖ στην πολυθρόνα του, τόν έσκούντησε άπότομα καί τοῦ φώναξε:

— 'Ελα, κύριε δήμαρχε... Ξύπνα νά μάς παντρεύῃς, γιατί βιάζομαι!...

Καί πραγματικά βιαζόταν, γιατί δύο μέρες μετὰ τό σιφάνωμα του αναχώρησε γιά τήν έσκρατεία τής 'Ιταλίας, αφήνοντας πίσω ολόμωναχη τή νεονύφη 'Ιωσηφίνα.

"Όταν ἡ αυτοκράτειρα Εὐγενία, ἡ σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος Γ', παραθέριζε ένα καλοκαίρι στόν πύργο τῆς σῆς Νιουσατέλ τής 'Ελβετίας, έτυχε ένα βράδυ νά πιάσῃ μιά μεγάλη πυρκαϊά στά περίχωρα. 'Η Εὐγενία από περιέργεια πήγε τότε, χωρίς κανεῖς ακολουθία, νά ιδῆ από κοντά τό θέαμα τής φωτιάς.

"Όταν σέ λίγο ἡ πυρκαϊά κατεστάλη καί οἱ συγκεντρωμένοι εἶχαν πειά διαλυθεῖ, ο' άρχηγὸς τῶν πυροσβεστών άντελήφθη πὸς ἡ αυτοκράτειρα εἶχε μείνει μόνη καί προσεφέρθη νά τή συνοδεύσῃ ὡς τόν πύργο της.

'Η Εὐγενία δέχτηκε κι' εἶταν έφτασαν στην κατοικία της, πρῶτου τόν άποχαρετήσῃ, τόν ρώτησε πὸς θά μπορούσε νά τόν άνταμείψῃ γιά τήν ευγένειά του.

— Παραγγέλλοντας στόν έφορο τής 'Εθνικῆς Βιβλιοθήκῃς τοῦ Παρισιοῦ, άπάντησε ο συνοδὸς της, νά με άφήνῃ, κάθε φορὰ πού θά πηγαινῶ στην πρωτεύουσά σας, νά μελετῶ μερικά πολιτῖμα χειρόγραφα πού τὰ κρύβει καί δέν τὰ δείχνει σ' ὕπαιον—ὕποιον...

Κι' επειδή ἡ αυτοκράτειρα έξεδήλωσε τήν εκκλησί τῆς γι' αυτό τοῦ τῆς ζητοῦσε, ο' αξιωματικὸς τῆς πυροσβεστικῆς ύπηρεσίας τῆς έξήγησε:

— Πρέπει νά ξερετε, Μεγαλειωτάτη, ότι εδῶ στην 'Ελβετία οἱ οἱ πολῖτες εἶμαστε συγχρόνως καί στρατιῶτες. Καί εγὼ λοιπόν πού με βλέπετε τώρα αξιωματικὸ τῶν πυροσβεστών, εἶμαι ο' έφορος τῆς Βιβλιοθήκῃς τῆς πόλεώς μας!...

'Η κοῦκλες ἦσαν γνωστὲς από τήν αρχαιότητα. Κατὰ τόν 9ον αἰῶνα μ.Χ. μάλιστα, ένας καλόγηρος εἶχε κατασκευάσει μιά κοῦκλα πού μιλούσε. 'Επίσης κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ο Αὐστριακὸς Κεουπελὲν κατασκεύασε μιά κοῦκλα, τήν ὁποία χάρισε στό μονάρχη του καί ἡ ὁποία χαιρετοῦσε τόν τελευταῖο — με τή βοήθεια βέβαια κανενὸς έλατρίου — άπαγγέλλοντας μιά... λατινική φράσι. 'Επίσης ἡ ίδια κοῦκλα, όταν τήν έπέεξαν στό στήθος, έλεγε γαλλιστῆ τὰ έξῆς:

— 'Αγαπητὲ κύριε, εἰστε ένας καλὸς μου φίλος... Σὰς αγαπῶ με δσην άγάπη μπορεῖ νά χωρέσῃ μέσα στην καρδιά μου...

'Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, θέλοντας κάποτε νά ευχαριστήσῃ τήν πριγκίπισσα ντ' 'Εγκιέν, τῆς έπρόσφερε μιά κοῦκλα φυσικοῦ μεγέθους.

Τό 1604 κάποιος ευγενῆς τοῦ Παρισιοῦ έστειλε στόν μικρὸ τότε Λουδοβίκο ΙΓ' ὡς δῶρο πρωτοχρονιατικοῦ ένα άμαξάκι γεμιστὸ κοῦκλες.

Τέλος, ο' δουξ ντέ Μαῖν, σέ μιά αἴθουσα τοῦ μεγάρου του εἶχε

έγκαταστήσει άρκε τὰς κοῦκλες, ἡ ὁποῖες έκαναν διάφορες κινήσεις σάν νά ἦσαν ζωντανές.

